

Autor: Alexekin Rockowia

Liberálové sami sebe rádi považují za ztělesnění zdravého rozumu a nacionalisty naopak za omezené a arogantní tupce. V následujícím krátkém článku bych se na tuto jejich pěstěnou image chtěl podívat trochu blíže. Rád bych ukázal, že kromě ignorance liberály často pohání také nadutost a pokrytectví.

Bez výrazů „ignorance“ a „arogance“ se neobejde skoro žádný liberální popis nacionalistů. Dobrým příkladem může být třeba Geert Wilders. Ten se při jednom ze svých projevů zeptal shromážděného publika, jestli chtějí „více Maročanů nebo méně Maročanů?“ To se okamžitě stalo vodou na mlýn jeho odpůrců, kteří ho kvůli tomu neváhali nazvat omezeným a nadutým. Cílem byla pochopitelně jeho delegitimace, podobně jako u dalších nacionalistů. Nařčení z ignorance bývá při podobných kampaních velice oblíbeným nástrojem. Kdo se však seriózně zabýval fakty, dobře ví, že nevědomost lze najít ve všech koutech ideologického a politického spektra, a že užívat ho jako paušální označení jen pro nacionalisty není ospravedlnitelné. Dobře to shrnuje ze společenskovedních oborů známý pojem „konfirmační zkreslení“.

Obránci zdravého rozumu?

Podívejme se na údajnou aroganci nacionalistů. Uvidíme, že i zde se liberálové vesměs mýlí. Položíme si otázku, co má vlastně být podstatou této domnělé arogance nacionalistů, a uvidíme, zda v tomto případě náhodou nejde o projekci liberální arogance na nacionalisty.

„Pozitivní arogance“ nacionalistů

U nacionalistů se často setkáváme s něčím, co bychom mohli nazvat pozitivní formou arogance. Jde o cokoliv, čím je volána k zodpovědnosti liberální hegemonie, tedy měkká totalita liberálního establishmentu. Proto výše citovaný Wildersův výrok nebo různá Trumpova prohlášení vyvolávají u jejich příznivců takové nadšení. S podobnou siláckou suverenitou se u nacionalistů setkáváme poměrně často. Až krajním příkladem bylo chování někdejšího srbského politika Vojislava Šešelja, souzeného před Haagským tribunálem za

válečné zločiny: před zapnutými televizními kamerami vyzval soudce i žalobce, aby si políbili prdele a je**li své matky.

V tomto případě šlo o projev vzdoru nacionalisty proti silnější a zlé moci ve formě nelegitimního tribunálu; jindy mohou sebevědomé projevy mířit proti systémovým novinářům či politikům, kteří se chovají jako tyrani. V porovnání s tímto bývá pak neoddiskutovatelná liberální arogance často těžkopádná a kontraproduktivní.

Arogance liberálů

Arogance ve své negativnější podobě – tedy netaktních projevech převahy – je dnes výhradním hájemstvím liberálů. Velmi názornou ukázkou nám může být asi deset let stará diskuse na BBC. Řešila se v ní otázka položená přítomnému publiku, zda by bylo na místě vytvořit jakousi západní obdobu OSN. Podle zastánců k tomu nastal nejvyšší čas: liberální a morální Západané by takto zajistili mírumilovnější svět. Skeptik vybavený informacemi, které se v liberálních médiích příliš neobjevují, si však nutně musí položit otázku, jakou roli by v tomto projektu hrála vedoucí země západní sféry, tedy Spojené státy. Tato země si totiž fakticky vyhrazuje právo na genocidu.

USA sice podepsaly *Úmluvu o zabránění a trestání zločinu genocidia*, a po 40 letech ji také ratifikovaly, ale stalo se tak s výhradou, že ji nelze aplikovat na Spojené státy! Tímto argumentem se také bránila Clintonova liberální klika, když se Jugoslávie obrátila na Mezinárodní tribunál kvůli americkým zločinům během války o Kosovo. Jugoslávie neuspěla.

Tato válka byla ostatně tématem i ve zmíněné diskusi. Podle liberálních intelektuálů, zastánců západních Spojených národů, byla prý typickým příkladem triumfu liberálních zásad. To však jen dokládá jejich namyšlenost – i proslulý levičák Noam Chomsky totiž označil bombardování Jugoslávie za nejhanebnější okamžik intelektuálních západních dějin a liberální média jako *The New York Times* přirovnal k sovětské *Pravdě*.

Tato liberální nadutost však není nic nového a narazíme na ni i při exkurzu do minulosti. Střetáváme se s ní i u jednoho z vůbec nejvlivnějších liberálních myslitelů vůbec, Johna Stuarta Milla, který obhajoval koloniální správu v Indii a o Indech mluvil jako o barbarech, kterým podle něj Britové přinášeli civilizaci. Pochopitelně už ale nezmínil zločiny a nelidské jednání, kterých se Indům někdy pod britskou vládou dostávalo.

Liberální pokrytectví

Ani zde nebudeme mít o názorné příklady nouzi, hlavně díky tónu zpravodajství o Rusku, Trumpovi nebo evropském nacionalismu. Začněme kritikou Ruska po sestřelení **holandského civilního letadla** během ukrajinského konfliktu. To prolétalo nad válečnou zónou, což ale zřejmě nikomu nepřišlo divné. Asi před 30 lety americké ozbrojené síly **sestřelily iránské civilní letadlo** v iránském vzdušném prostoru a nad jeho teritoriálními vodami, při čemž zahynulo všech 290 lidí na palubě. USA se za to nikdy neomluvily, jako by na tom vlastně ani příliš nesešlo. Rusko však má tento incident na talíři v podstatě dodnes a objevuje se i jako

jedno ze zdůvodnění sankcí.

Podobně absurdní jsou i nespočetné protiruské výpady liberálních politiků po anexi Krymu. Z jejich slov se mělo jednat o největší narušení evropské bezpečnosti od 2. světové války – hranice suverénních států prý za žádných okolností nelze měnit silou. Tato Pandořina skříňka však byla otevřena už v roce 2008, kdy Západ uznal jednostranné vyhlášení kosovské nezávislosti.

O objektivitě se rozhodně nedalo mluvit ani při francouzských prezidentských volbách. Marine Le Penové byla nasazována psí hlava kvůli jejím názorům na euro, EU nebo NATO. Nikomu se však už nechtělo zmínit příklad Švýcarska, jedné z nejbohatších zemí světa, která se bez všech těchto „vymožeností“ obejde.

Liberálové a zdravý rozum

Odlíšná image nacionalistů a liberálů nás dovádí až k dost možná vůbec nejdůležitější otázce, tedy zaštiťování se zdravým rozumem. Ten podle liberálů nacionalisté zcela postrádají, a pro liberály samotné je zase klíčovou součástí jejich představ o sobě samých. Přes veškerá chlubitá zaklínání se liberálů o jejich rozumnosti se však zdá, že častěji jde spíše o projev jejich arogance.

Vymezení toho, co je pokládáno za „zdravý rozum“, se navíc postupně proměňuje. Tak se ještě před několika staletími obecně soudilo, že středem vesmíru je Země. Člověk musí své postoje upřímně podrobovat kritice, teprve pak může dosáhnout pozic zdravého rozumu. Tak uvidíte, že liberálové nejsou před nevědomostí, arogancí a pokrytectvím v bezpečí o nic víc než kdokoliv jiný, a rozhodně nejsou výhradními majiteli zdravého rozumu.

Psáno pro Délský potápěč.